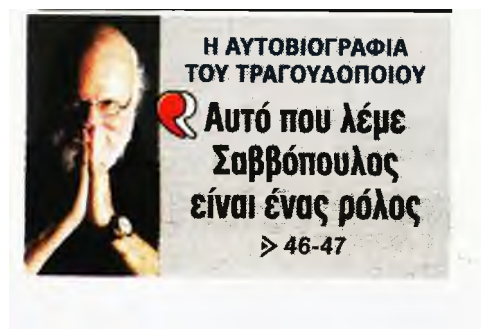

Αυτό που λέμε Σαββόπουλος είναι ένας ρόλος

Media: ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ **Page:** 1,46-47 **Published at:** 19-01-2025
Author: **Surface:** 1925.96 cm² **Circulation:** 12000
Subjects:

Ο ΔΙΟΝΥΣΗΣ ΣΑΒΒΟΠΟΥΛΟΣ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΕΤΑΙ

«Δεν γράφω πια, δεν

Αποσπάσματα από την αυτοβιογραφία του κορυφαίου Έλληνα τραγουδοποιού, που θα παρουσιαστεί την Πέμπτη 23 Ιανουαρίου

ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΣΑΒΒΟΠΟΥΛΟΥ
dsavopoulou@e-typos.com

«Δεν γράφω πια. Τραγούδια πια δεν φτιάχνω. Δεν νιώθω καθόλου την ανάγκη, δεν μου λείπει. Μερικές φορές νομίζω ότι όλα αυτά τα τραγούδια τα έχει γράψει κάποιος άλλος...».

Απόσπασμα από το 19ο προτελευταίο κεφάλαιο της αυτοβιογραφίας του Διονύση Σαββόπουλου «Γιατί τα χρόνια τρέχουν χύμα», που κυκλοφορεί από τις εκδόσεις «Πατάκη» και θα παρουσιαστεί την Πέμπτη 23 Ιανουαρίου στο Μέγαρο Μουσικής Αθηνών, παρουσία του δημιουργού του.

Μια κατάθεση ειλικρίνειας από τον κορυφαίο τραγουδοποιό σ' ένα βαθιά ανθρώπινο βιβλίο, που διατρέχει όλη τη ζωή του και έρχεται στο φως λίγο μετά, αφού ο ίδιος έκλεισε στις 2 Δεκεμβρίου του 2024 τα ογδόντα του χρόνια.

Παιδικά χρόνια

Σε αυτό ο Διονύσης Σαββόπουλος «φωτογραφίζει» τον εαυτό του, από τη γέννησή του στη Θεσσαλονίκη το σκληρό 1944 και τα πρώτα τραγούδια που σκάρωνε μικρός, την ώρα που ήταν υποχρεωμένος να μένει στο κρεβάτι του, και από τις πρώτες μουσικές επιρροές στην εν μια νυκτί απόφαση το 1963

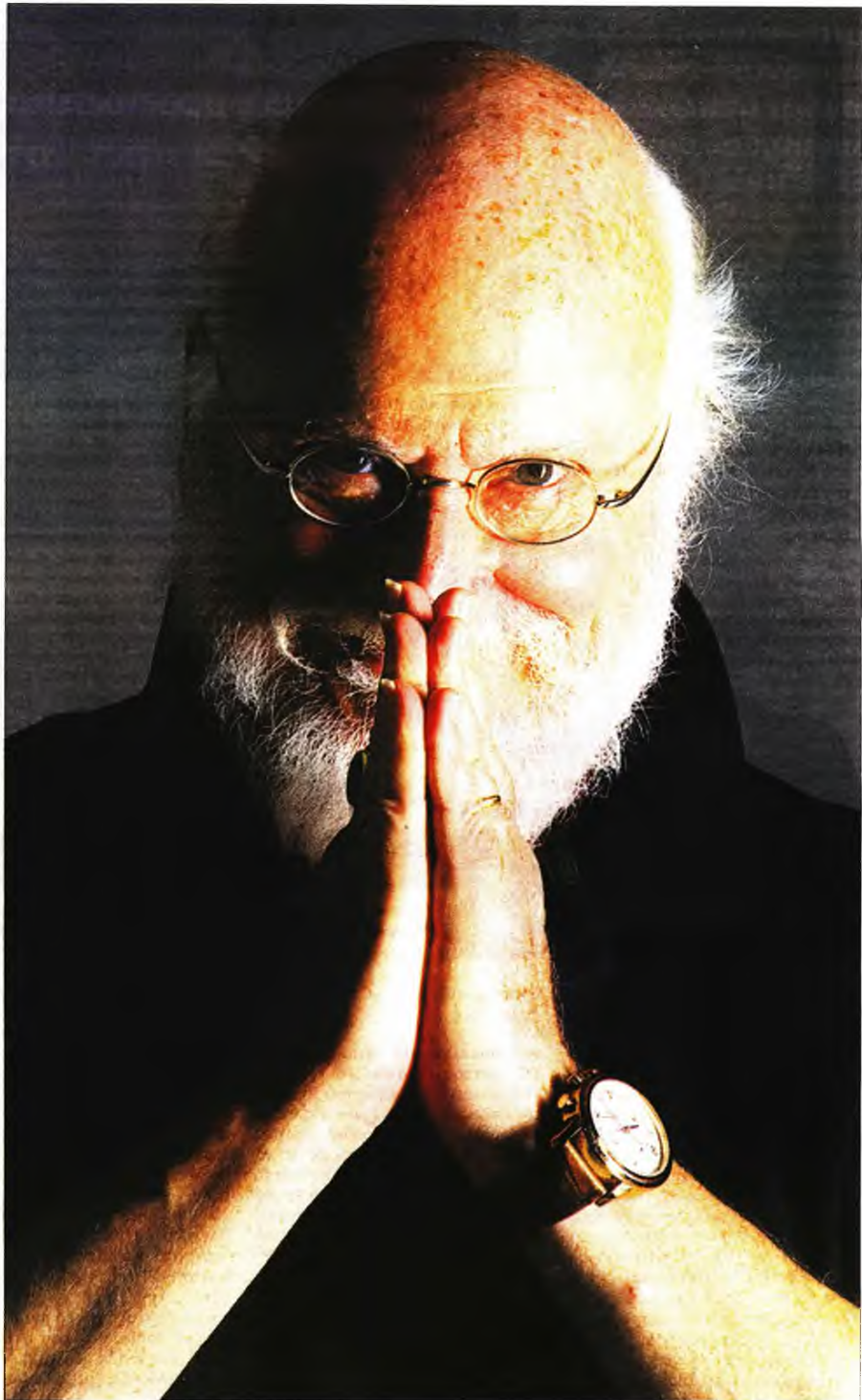
να φύγει από τη Θεσσαλονίκη «για να πραγματοποιήσει τον εαυτό του».

Από τα 19 του χρόνια, τότε που ήταν «ένας ξένοιαστος και άπλητος επαναστάτης» στην Αθήνα, στον πρώτο του δίσκο 45 στροφών το 1965, στην τάρτασα της Μπουμπουλίνας το 1967, στο Παρίσι από το 1968 με την Ασπα, στο Μιλάνο και στην επιστροφή στην Αθήνα της δικτατορίας, για να γίνει πατέρας στα 24 του χρόνια.

Από το «Ροντέο» και το θρυλικό «Κύτταρο» (Ηπείρου και Αχαρνών), από το «Χάπιπυ Νταϊν» του Παντελή Βούλγαρη και τους «Αχαρνής» το 1976 στην αποθέωση που έμελλε να γνωρίσει το 1983, αλλά και στη ρήξη με το κοινό του το 1989, με το «Κούρεμα».

Από τη συστράτευση με την Αριστερά στην αποστασιοποίηση. Από τον αγαπημένο του φιλόλογο στο Γυμνάσιο, Δημήτριο Βαφειάδη, στους δασκάλους του, Μάνο Χατζιδάκι, Νίκο Αλέξη Ασλάνογλου, Αλέξανδρο Αινιάν και Ντόρα Μπακοπούλου. Από την τέχνη της συνύπαρξης στις δυσκολίες του γάμου και του πατρικού ρόλου και από την οικογένεια στην ευρύτερη οικογένεια των μουσικών.

Δεν λείπουν οι οφειλόμενες συγγνώμες αλλά, πάνω από όλα, το σάλπισμα της γιορτής, καθώς ο Διονύσης Σαββόπουλος γιορτάζει με αυτό το βιβλίο, που αφιερώνει στη σύντροφό της ζωής του, Ασπα, τα ογδόντα του χρόνια. ■

Μια κατάθεση ειλικρίνειας σ' ένα βαθιά ανθρώπινο βιβλίο, που διατρέχει όλη τη ζωή του και έρχεται στο φως λίγο μετά, αφού ο ίδιος έκλεισε στις 2 Δεκεμβρίου του 2024 τα ογδόντα του χρόνια

«Νιώθω την ανάγκη»

Info

«ΓΙΑΤΙ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΡΕΧΟΥΝ ΧΥΜΑ»
ΔΙΟΝΥΣΗΣ ΣΑΒΒΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ: «ΠΑΤΑΚΗ»
ΣΕΛ.: 334

ΑΠΟ ΤΟ 19ο ΚΕΦΑΛΑΙΟ

«Παλιά είχα ένα μπλοκάκι και σημείωνα νότες και στιχάκια»

Θα επιστρέψουμε στο 19ο κεφάλαιο του βιβλίου που έχει τίτλο «Δεν γράφω πια», όπου ο αγαπημένος τραγουδοποιός απαντάει σε αυτό που πολλοί του καταλογίζουν τα τελευταία χρόνια σημειώνοντας ακριβώς αυτήν την αποχή του από τη δημιουργία νέων τραγουδιών:

«Παλιά είχα ένα μπλοκάκι: μία σελίδα λευκή, μία σελίδα με πεντάγραμμο. Το κουβαλούσα επάνω μου και, όταν είχα κάποια ιδέα, κάποια έμπνευση, το έβγαζα από την τσέπη και σημείωνα είτε λίγες νότες στη σελίδα με τα πεντάγραμμο είτε κάποιο στιχάκι στη λευκή σελίδα. Καμιά φορά και τώρα, όταν μου κατεβαίνει μια ιδέα, απλώνω το χέρι να πιάσω το μπλοκάκι, αλλά το χέρι μένει στον αέρα, σαν να λέει: «Ασ' το, δεν χρειάζεται», σαν να είναι μάταιο. Πώς γίνεται αυτό;

Ο Σωκράτης έλεγε ότι μέσα μας κατοικεί ένα δαιμόνιο. Όταν θέλει, εμφανίζεται και τα λέει. Αφού πει ό,τι έχει να πει, αποσύρεται. Εκείνην αποφασιάζει τότε βγαίνει, τότε κρύβεται.

Αν καθίω, θα γράψω -την ξέρω τη δουλειά-, αλλά δεν θα είναι από την καρδιά μου. Δεν κάνει. Το δοκίμιασα, πιστέψτε με...

Μετά τον «Χρονοποιό», τον τελευταίο μου δίσκο στο έμπα του καινούργιου αιώνα, άρχισε να μ'αρέσει ιδιαίτερος να φτιάχνω προγράμματα και να τα παρουσιάζω μόνος μου ή με φίλους ομοτέχνους. Και μάλιστα, από τη στιγμή που σκόπησα μέσα μου ο συνθέτης, άρχισα να τραγουδώ καλύτερα, γιατί πριν με ζάλιζε, μια «όχι έτσι», μια «όχι αλλιώς». Με ψάρονε.

Κάνω ένα είδος «θεάτρου τραγουδιών». Αυτό κάνω. Διαλέγω κάθε φορά τραγούδια ανάλογα με την εποχή και το κλίμα της. Τα βάζω σε μια σειρά, ώστε να δημιουργείται ένας κοινός τόπος του αισθήματος. Σαν έργο...».

«Ο τραγουδοποιός πρέπει να πιάσει τον κόσμο του. Να πραγματοποιεί με τον μουσικό του τρόπο το δικό του θέατρο του ενός και χαίρομαι που οι νεότεροί μας το έχουν πιάσει αυτό και το παλεύουν επιτυχώς: ο Μουζουράκης, ο Μαραβέγιος, η Καρακώστα, αλλά και, πολύ πιο πριν, η Τσανακλίδου, ο Δηληβοριάς...»

Ετσι δουλεύουμε. Και όταν το έργο απαιτεί και άλλους συμπρωταγωνιστές στη σκηνή, μου δίνουν τα τραγούδια που θέλουν να πουν, διαλέγω, τα βάζω σε μια σειρά και το συζητάμε.

Ετσι δουλέψαμε με τον Βασίλη Παπακωνσταντίνου στη «Σφεντόνα», έτσι δουλέψαμε με τον Νίκο Παπαζογλου στον «Κεραμεικό», με τον Θανάση

Παπακωνσταντίνου στο «Πόλις» και στην «Ακτι Πειραιώς» με τον αξέχαστο Λαυρέντη μου, τον Μακαρίτσα. Ήταν και ο Σάκης μες ο Μπουλάς και ο Παννάκης ο Ζουγανέλης...

Εν τω μεταξύ, καταπίστικα πήλι με την κωμωδία του Αριστοφάνη «Πλούτος» για την Επίδαυρο, για το Φεστιβάλ Αθηνών. Είχα ξαναπιάσει τον «Πλούτο» το 1985 για το Εθνικό θέατρο, με σκηνοθέτη τον Λούκα Ρονκόνι. Είχα γράψει τη μουσική και τα χορικά τότε, ενώ τώρα, το καλοκαίρι του 2013, ξανάγραψα και συμπλήρωσα τη μουσική, μετέφρασα το έργο και ανέλαβα τη σκηνοθεσία, γιατί το είχα μεγάλη όρεξη. Με βοήθησαν, όμως, και οι ηθοποιοί... Τους αγαπάω τους ηθοποιούς, πολύ τους αγαπάω. Ενα μεγάλο φρεσινό καλοκαίρι πέρασα μαζί τους, τότε...».

«Τα λέω τώρα όλα αυτά για να μη νομίζετε ότι τα μούντζωσα και ότι έπαμα να ζω «σμιλεύοντας τον χρόνο», όπως έλεγε ο μέγας Ταρκόφσκι και θα μπορούσε να το πει κάθε μάστορα, κάθε μάστορας. Μικρός ή μεγάλος, δεν έχει σημασία. Χρονοποιοί είναι οι μάστορες. Καθένας έχει τα εργαλεία του για να σμιλεύει τον χρόνο.

Εγώ διάλεξα τις λέξεις. Τις λέξεις και τη μουσική τους. Είναι το δικό μου καλέμι "η χρονοποιός λέξη". Ο Σκαμπαρδώνης μου έλεγε προχθές: «Πασχίζουμε, όσο μπορεί ο καθένας, να δώσουμε φως και νόημα στον χρόνο που μας χαρίζτηκε». Το λέω κι εγώ στο «Πρωτοχρονιές του Ραδιοφώνου»: Πατι τα χρόνια τρέχουν χύμα. Κι εμείς τους δίνουμε ένα σχήμα...».

«Ο Σωκράτης έλεγε ότι μέσα μας κατοικεί ένα δαιμόνιο. Όταν θέλει, εμφανίζεται...»

Παρουσίαση στο Μέγαρο Μουσικής

Η παρουσίαση της αυτοβιογραφίας του Διονύση Σαββόπουλου «Πατι τα χρόνια τρέχουν χύμα» (εκδόσεις «Πατάκη») θα γίνει στο Μέγαρο Μουσικής Αθηνών (Αίθουσα «Δημήτρης Μητρόπουλος»), την Πέμπτη 23 Ιανουαρίου στις 19.00.

Ο Διονύσης Σαββόπουλος θα συζητήσει με τον καλλιτεχνικό διευθυντή του Μεγάρου Μουσικής Αθηνών, Γιάννη Βακαρέλη, και τους συγγραφείς Σώτη Τριανταφύλλου και Γιώργο Σκαμπαρδώνη. Τη συζήτηση θα συντονίσει η Άννα Πατάκη. Θα τηρηθεί σειρά προτεραιότητας (Βασ. Σοφίας και Κόκκαλη, Αθήνα). ■

ΑΠΟ ΤΟ ΟΠΙΣΘΟΦΥΛΛΟ

«...ο Σαββόπουλος μιλάει για τον Νιόνιο»

Στο οπισθόφυλλο του βιβλίου διαβάζουμε: «Αυτό που λέμε "Σαββόπουλος" δεν υπάρχει. Ο Σαββόπουλος είναι ένας ρόλος που τον έπιασα σιγά σιγά με τα χρόνια: Ο τύπος με τα στρογγυλά γυαλιά, τις τράντες, αργότερα το γενάκι, που βγαίνει στη σκηνή, φτιάχνει αυτά τα τραγούδια, κάνει σχόλια και λέει ιστορίες. Είναι ο "Σάββο", όπως τον έλεγε ο συγχωρεμένος ο Τάσος Φαληρέας. Είναι ένας άηλος. Εγώ είμαι εγώ. Χώνομαι πολλές φορές μέσα σ' εκείνον τον άηλο. Δικός μου είναι. Χωρίς εμένα θα ήταν αέρας κοπανιστός. Τώρα, όμως, τον χρειάζομαι, γιατί μεγά-

λωσα και θα 'θελα να δω πώς ήμουν πιστο-ρίκος, πώς φέρθηκα στον επαγγελματικό μου βίο, πώς ήμουν σαν σύζυγος, πατέρας και παππούς, κι ακόμα πώς ήμουν σαν πολίτης, σαν φίλος και σαν γιος. Σ' αυτά είναι καλός ο Σάββο. Το 'χει. Σαν ρόλος, και σουξέ είχε και πείρα διαθέτει. Τώρα ο ρόλος θα μιλήσει για τον δημιουργό του. Ενα παιχνίδι είναι. Ενα κόλπο. Ελπίζω να το βρείτε διασκεδαστικό. Σε αυτό το βιβλίο ο Σαββόπουλος μιλάει για τον Νιόνιο. Αυτόν ντύνεται. Καλή ακρόαση, αγαπητοί μου, καλή ανάγνωση. Δ.Σ.».

Ο Διονύσης Σαββόπουλος πέρνει τον Ιούλιο στο Ηρώδειο.